

Brandes

Folketingets Forhandlinger. (31)

481

²⁰/₁₀ 21: 1. Beh. af F. t. Finanslov f. 1922—23.

482

blev lavere. I denne Forbindelse vil jeg specielt nævne Stykgodstaksterne og det Problem, som dermed staar i Forbindelse: Automobiltrafikken, som man mener at kunne imødegaa ved at nedsætte Stykgodstaksterne. Det er imidlertid min Tro, at man vil blive skuffet, hvis man haaber, at dette skal hjælpe, thi man maa ikke glemme, at det, der bevirker, at Automobilerne benyttes saa meget til Forsendelse af Stykgods, er det Forhold, at man derved kan faa Varerne bragt fra sin egen Dør til Modtagerens Dør, medens man ved Forsendelser med Jernbanen maa benytte Kørevogn til Banen og atter Kørevogn fra Banen til Modtageren. Eksempelvis kan jeg nævne, at det ikke koster mere at faa sendt Stykgods fra Nyborg til København end at faa det udbragt fra Københavns Banegaard til Modtageren, saa man vil forstaa, at Udgifterne til den lokale Transport betyder overordentlig meget. Imidlertid maa man tro, at der vil komme en Nedsættelse af Taksterne, da der er rettet Henstilling herom fra mange Sider, og jeg vil ogsaa tro, at det vilde være heldigt ud fra det Synspunkt, at mange Erhverv i høj Grad har Brug for en Takstnedsættelse.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om at skaffe finansiell Balance vil jeg pege paa, at hvis man tror at kunne skaffe denne Balance alene gennem direkte Skatter, uden Forhøjelse af de indirekte, er det min Overbevisning, at man tror forkert. Det vil nu til sin Tid vise sig, hvorledes Regeringen ser paa dette Forhold, og hvorledes den kan underbygge de Tal, den vil fremkomme med, men jeg er forvisset om, at den almindelige Skatteevne i de Kredse, som før har baaret den allerstørste Part af de direkte Skatter, er i den Grad forringet, at man ikke paa nogen Maade kan nøjes med at ty til den direkte Beskatning. Man vil jo ogsaa vide, at den tidligere radikale Finansminister Dr. Brandes mente, at man med de gældende Procenter for den direkte Beskatning var kommet saa højt op, som Befolkningen i det hele taget kunde taale. Naa, naturligvis, nævner en eet Tal, vil en anden kunne sige 1 mere, og Venstres Regering vil for saa vidt ogsaa kunne sige: naar de Radikale forlangte 10 pCt., saa forlanger

vi 15 pCt., men jeg tror, at det desuagtet vil blive en Skuffelse, hvis man mener, der er Mulighed for at skaffe Balance alene gennem den direkte Beskatning; man kommer ikke udenom den indirekte.

Jeg skal derefter gaa over til det andet Afsnit af det, jeg gerne vilde tale om, man kan efter Behag kalde det Arbejdsløshedskrisen, Erhvervskrisen eller Industrikrisen. Hvilken af Benævnelserne man vælger, er efter min Opfattelse en Skønssag. At man altid i Baggrunden har Arbejdsløsheden, hvad enten man bruger den ene eller den anden Benævnelse, er givet. Det er lige saa givet, at det ikke er Industrikrisen alene, der skaber Arbejdsløsheden. Men det er alligevel Industrikrisen, som skaber Diskussionen, for det er om Industrikrisens Afhjælpning, man i temmelig høj Grad er uenig, og det ikke alene saaledes at forstaa, at det enkelte Parti staar imod andre Partier, nej, man maa forstaa det ogsaa saaledes, at der indenfor de enkelte Partier afgjort er forskellige Opfattelser af dette Forhold. Fra Krigen i sin Tid mellem Englænderne og Boerne kunde man vide, eller i alt Fald frygte, at naar den store Krig en Gang var forbi, vilde de store Lande benytte den Magt, de havde i Kraft af deres Raastoffer, til at lægge store Dele af deres Krigsudgifter over paa andre Nationer — og det skete ogsaa. En Tid lang havde vi de overordentlig høje Kulpriser, Priser, der afgjort ikke stod i noget Forhold til det, det kostede at fremskaffe disse Kul, men som dikteredes af, at specielt England ønskede at faa en betydelig Indtægt af at sælge Kul. Nu er det jo i og for sig uheldigt, at Raavarerne bliver dyrere, men een gunstig Følge havde dog dette specielle Forhold, den nemlig, at vi maatte ty til vore Tørvemoser og derigennem fik Mulighed for Beskæftigelse af en hel Del Mennesker, og at nu efterhaanden Kulpriserne er gaaet ned, er ganske vist i og for sig heldigt, men samtidig er det dog uheldigt, idet vi mister denne Mulighed. Jeg har i sin Tid i „Berlingske Tidende“ ment at kunne opgøre Antallet af Mennesker, der beskæftigedes ved Tørvegravning under de ekstraordinære Forhold, til omkring 10 000 mere pr. Aar end normalt. Nu ved jeg meget vel, at Brændselsforbruget i Øje-